

Fotoboek

Latitia heeft buikpijn



Ik ben Latitia en ik heb veel buikpijn. Eerst ging ik naar de huisarts, maar die stuurde ons door naar het ziekenhuis.

Spoed Eisende Hulp

MO. 187
HOSPITAAL 200



We komen aan op de
Spoed Eisende Hulp.

Ik zit in een rolstoel, want
lopen doet te veel pijn.



Mamma geeft een brief van de huisarts aan de verpleegkundige. We mogen een kamer inrijden.



Er staat een bed voor me klaar.





Dan komt er een andere verpleegkundige. Hij heeft een blauw pak aan. Hij zegt hoe hij heet en wat hij gaat doen bij mij. Ik luister goed.





Ik krijg plakkers op mijn buik voor de hartslagmeting.



Op de plakkers komen draadjes.



Ik krijg een bloeddrukmeter band. Als hij oppomt voel je dat wel. Het is een naar gevoel, maar het duurt maar kort. Het doet gelukkig geen pijn.

Ik krijg ook nog een plastic vingertopje om.





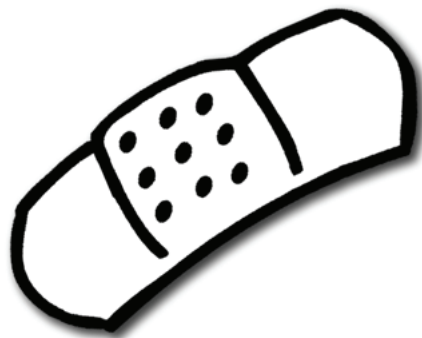
Nu kunnen ze mijn hartslag en de bloeddruk op een monitor zien. Door het vingertopje kunnen ze zien of ik zuurstof nodig heb,



Mijn temperatuur wordt in mijn oor gemeten.



O... ik krijg een prik in mijn arm.
Dat lijkt me niet zo leuk...
Gelukkig gaat de verpleegkundige het verdoven.



Eerst krijg ik een stuwband om mijn arm.
Die wordt strak aangetrokken.





Mijn arm wordt schoongemaakt met koude vloeistof.

Dan komt de verdoving. Die sprayen ze over mijn arm.





Dan komt het prikje. Ik voel bijna niets.
Het naaldje blijft zitten en wordt afgeplakt.



Er worden een paar buisjes bloed afgenomen. Door de verdoving voel ik daar niets meer van. Daarna sluiten ze een infuuslangetje aan. Dat voel ik ook niet. Naast me staat een infuuspomp. Die ziet er interessant uit. Niet schrikken hoor, soms piept de pomp!







De dokter komt en vraagt naar mijn buikpijn.



Ze luistert met haar stethoscoop.



Ze voelt en drukt op mijn buik. De dokter zegt dat er foto's gemaakt moeten worden. Dat is niet pijnlijk.



Mamma en de verpleegkundige rijden mij in een bed naar de afdeling radiologie.





De kamer is een beetje donker.



**Er wordt eerst een foto van mijn longen gemaakt.
Ik moet tegen een koude plaat gaan staan.**



Mamma helpt mee. Ik moet mijn adem even inhouden.



Ik krijg nog een onderzoek. Een echo noemen ze dat. Gelukkig mag ik lekker in bed blijven liggen.

Zo ziet het echo apparaat eruit.





De dokter maakt mijn
buik nat met gel.

Ze maakt met een apparaatje rondjes op mijn buik.



Ik voel me nog niet zo lekker...

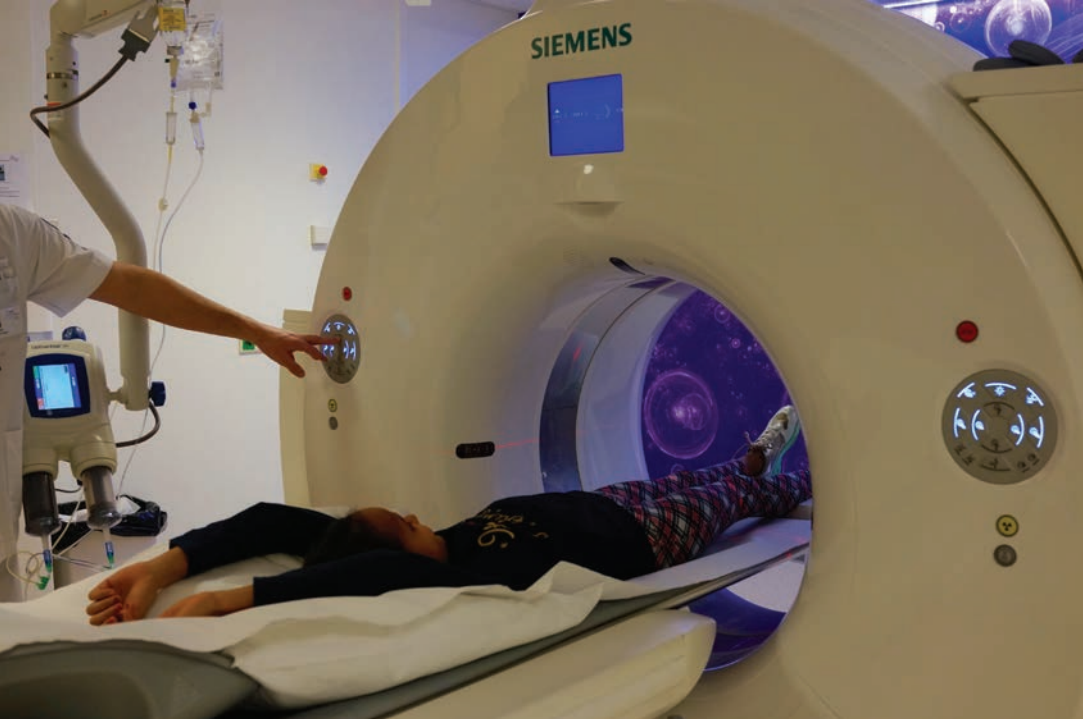


Dit is een CT-scan. Hiermee doen ze ook onderzoek.



Van mijn bed word ik overgelegd op de scantafel.
Mijn armen moeten omhoog.





Nu ga ik door de scan. Niets engs aan.
Ik krijg zelfs een complimentje omdat ik zo goed meewerk.



Kiekeboe

Nog een laatste onderzoek bij de MRI.
Daar is alles magnetisch. Ik had niets van metaal
bij me. Ik luister goed als me wordt uitgelegd wat
er allemaal gaat gebeuren.





Die MRI maakt veel lawaai. Ik krijg een koptelefoon op met een leuk muziekje.

O, en nog een belletje voor als ik iemand nodig heb. Je ligt er namelijk alleen in. Mamma kijkt achter een raam mee.





Nog een kap over mijn hoofd

Succes hoor, je voelt er niets van!





Daag, daar ga ik. De radiolaboranten gaan ook achter het glas staan. Ik voel echt niets, maar het maakt wel veel kabaal... Boink-boink-boink... het lijkt wel een hamer!



Na al die onderzoeken weten ze wat ik heb. Een blinde darm ontsteking. Nou Sam, ik word geopereerd.

Ik krijg een polsbandje.





Ze rijden me naar de operatiekamer. Mamma mag mee. Zeehond Sam natuurlijk ook!

Weer een andere verpleegkundige met verstopte haren wacht op ons bij de operatiekamer. Ze heeft ook een masker voor, dat is tegen de ziektekiemen.



Zo ziet het er uit.



Sam vindt het ook bere,
-ik bedoel-, zeehonden
interessant!!



Wat ziet het er ingewikkeld uit!



**Zo veel spullen, apparaten en draadjes!
Ik heb veel te vertellen als ik weer op school kom.**



Alles wordt uitgelegd. Hoe beter ik luister en doe wat er aan me wordt gevraagd, hoe sneller het klaar is.



Ze scannen mijn polsbandje om te kijken of ik wel Latitia ben. Nou, dat ben ik zeker!

Nu ga ik slapen...

Na de operatie word ik wakker in de uitslaapkamer. Daar staan net zulke monitoren als op de Spoed Eisende Hulp.





Fijn, ik mag terug naar de kind- en jeugd afdeling met mamma en Zeehond Sam

In deze kamer mag ik nog even blijven in een echt bed, mét een televisie!





Hèhè, mijn buikpijn is over en de wond ziet er goed uit.
Ik mag naar huis!

Het infuusje wordt eruit gehaald en ik krijg een mooie
pleister.



Hiep hoi! Geen buikpijn
meer én ik heb een
dapperheidsdiploma verdiend!
Het was een heel avontuur...

